ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 9. КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1947 р. РІК ВИДАННЯ VI

Мал. О. Козюренка

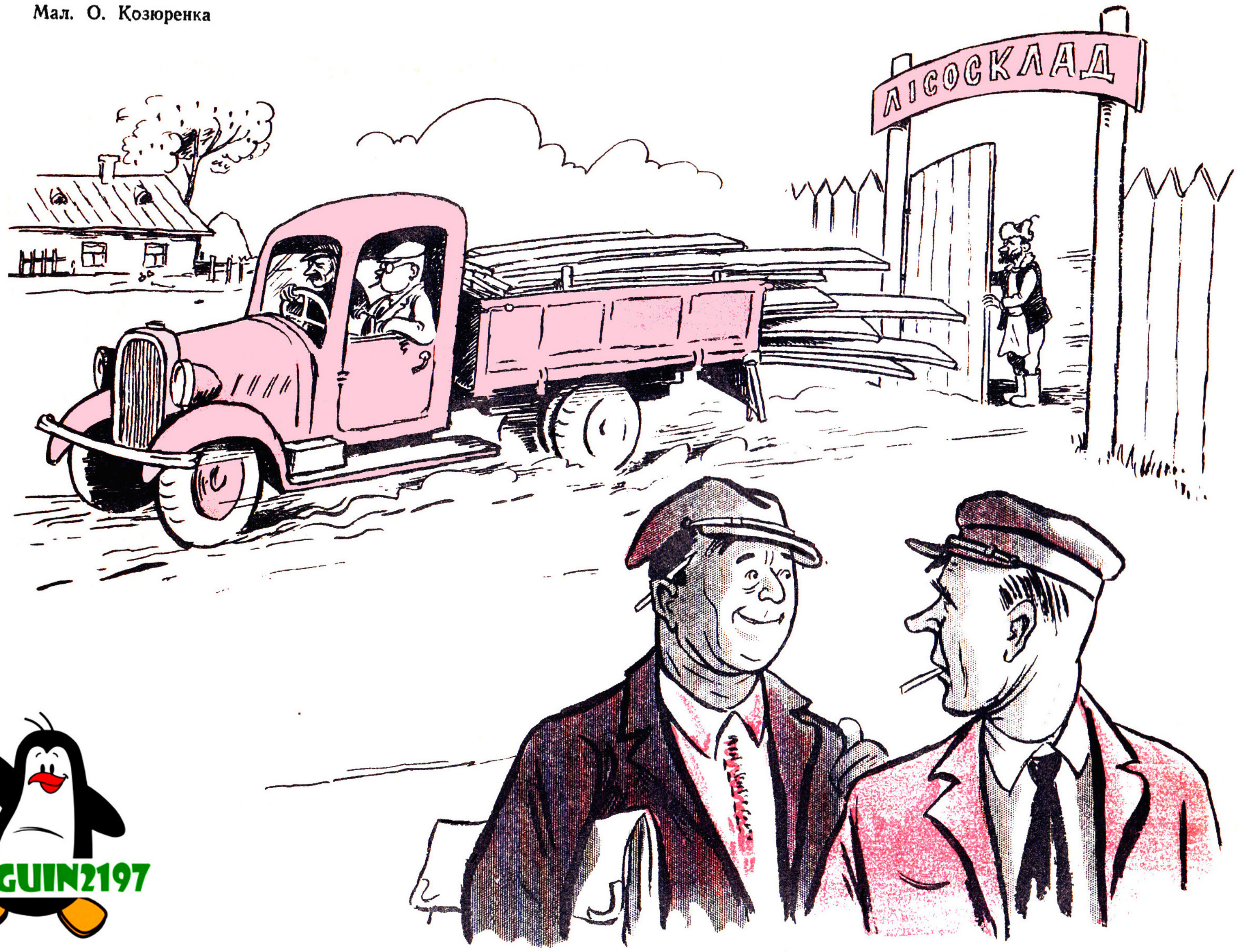
МАРКА НЕНАДІЙНА

— За останній час зовсім занепав попит на англійський замок.

— Марка ненадійна, Джон, Англійський замок тепер легко відмикається кожним американським ключем.

НА ВІДРІЗ НЕ ВІДМОВИВ

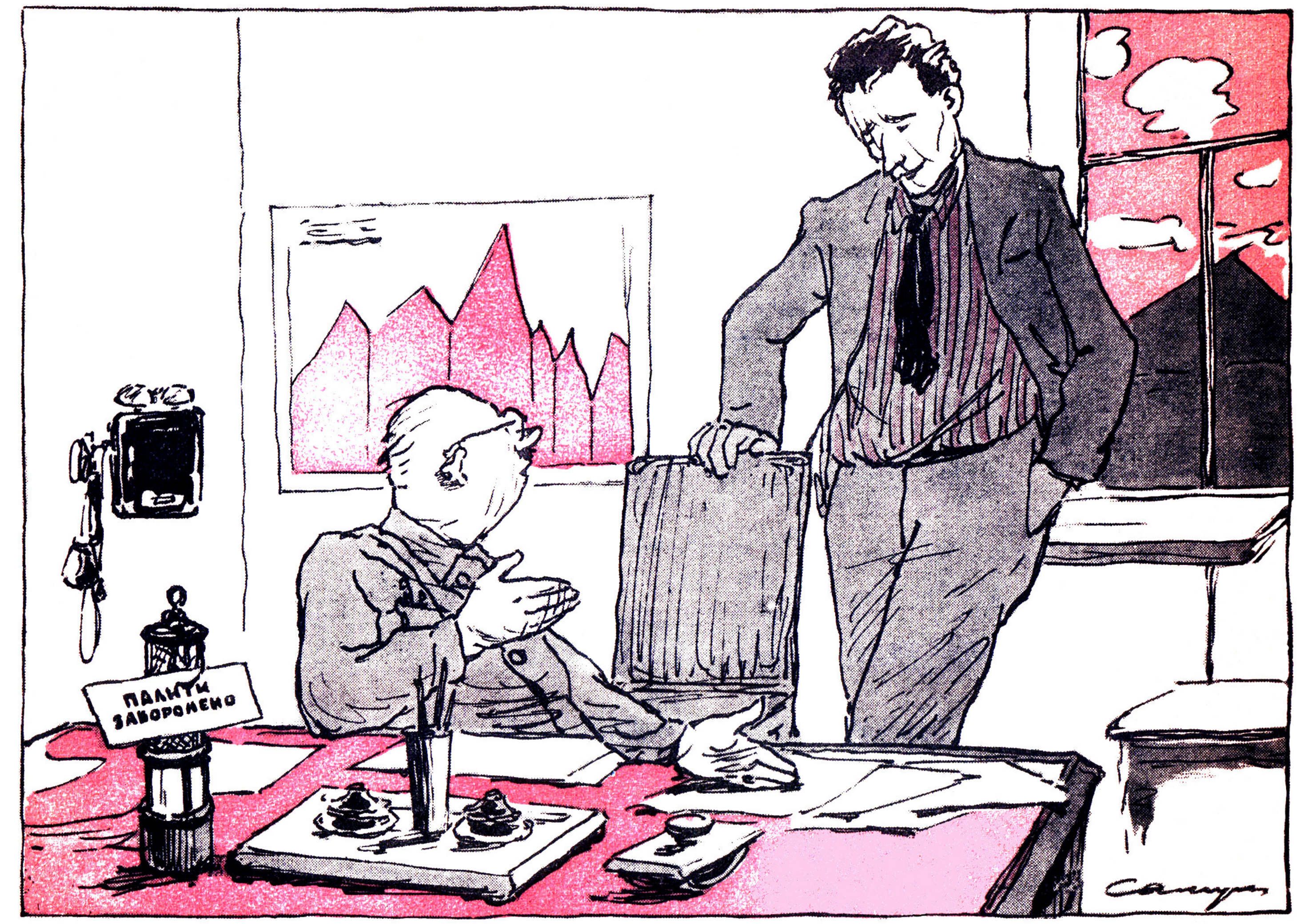
Мал. О. Козюренка

— Семен Семенович усім навідріз відмовляє у будматеріалах.
А от Петренко дістав...
— Петренко не відмовив Семену Семеновичу у відрізі на костюм.

ТЯЖКА НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Мал. С. Самума

— Начальник тресту учора сказав: «Працюєте без вогню, от і шахта відстає». А того не хоче знати, що працювати з вогнем ми не можемо — у нас шахта газова.

А ЩЕ ПОГОВОРИМО про здачу

Давайте, товариші, на хвилинку уявимо собі, що відбулися такі збори.

...Великий зал, як пишуть репортери, переповнений, що ніде й яблуку впасти. Тут зібрались касири підприємств та установ, продавці води, пива й вина, працівники прилавку, кондуктори трамваю і тролейбусу. Настрій у всіх самокритичний. Зі стін промовляють багатокольорові плакати і транспаранти: «З коренем вирвемо прояви здачонедавання!», «Якщо ти не повернув покупцеві здачі — ти запустив руку у його кишеню», «Навіть в години пік не допускай недодачу, умій давати здачу!».

Головуючий, постукавши олівцем по карафці, оголосив, що на порядку денному стоїть одне питання — про здачу. Як і належить, спочатку була доповідь, потім почалися дебати.

Вже виступив десятий промовець, а в президію надходили нові записки з проханням «записати на слово». Крива критики і самокритики явно підстрибувала вгору.

Вогником, від якого спалахнуло полум'я, був виступ одинадцятого оратора, інваліда Вітчизняної війни, працівника прилавку Калістратенка.

— Питання про здачу, — почав він приємним, ледь притишеним голосом, — злободенне питання, товариші. Не секрет, що дехто з нас моментально втрачає пам'ять, вроді при контузії, коли треба повернути покупцеві здачу. Не секрет, що дехто хоче наживатись на чужих копійках. Да, да, н а ж и в а т и с ь, — підкреслив Калістратенко.— О б к р а д а т и державу і чесних радянських громадян. Давайте відверто скажемо, чи всі ми повертаємо здачу, коли це менше карбованця? Не всі! Чи всі ми догадуємось завернути покупця, який забув одержати здачу, і так, знаєте, ввічливо сказати йому: «Вам, шановний, гривеничок здачі належить»? Не всі!

— Це грубий наклеп! Я протестую! — скипів білявий чоловічина, завкіоском «Вино, води, пиво, горілка», який сидів у другому ряді.

— Ми всі протестуємо! — вигукнула касирка «Гастроному» № 2, як ми точно встановили Авлетина Карпівна Тюльочка.

Голова зборів постукав олівцем по карафці, а промовець показував вже пальцем на чоловічину, що сидів у другому ряді.

— Я вас знаю, і даремно ви протестуєте. Вийдіть краще сюди і скажіть, на які такі капітали ви побудували дачу?! Хіба не за здачу?

Завкіоском «Вино, води, пиво, горілка» раптом ікнув і весь пірнув у своє крісло.

А працівник прилавку тимчасом показував пальцем на касирку «Гастроному» № 2:

— І вас, я знаю, любезна Авлетина Карпівна! Хіба не ви назвали покупця, який вимагав у вас 20 копійок здачі, «мелочником» і «крохобором»? Хіба не ви хвалилися сусідкам, що вам вистачає здачі і на булку, і на чорнобурку? Та по таких треба бити прямою наводкою з усіх стволів!..

Скажемо лише, що від них слів очі в Авлетини Карпівни зробились зовсім круглими, і на цьому поставимо крапку.

Зборів таких ще не було, і може в них нема й потреби. Але про здачу заговорити неодмінно треба.

За останній час серед працівників прилавку і кас вкорінилась, м'яко висловлюючись, не хороша тенденція — не давати здачі. Вносите ви, наприклад, в прибуткову касу № 2 Київського облкомунбанку плату за користування електроенергією. З вас належить 3 крб. 75 коп. З червінця, поданого касирові, вам дають здачі 6 крб. Ви закриваєте рахунок в Дніпропетровській ощадкасі. На вклад наросло 87 коп. процентів. Вам їх не дають. Ви делікатно натякаєте касирці: так і так, мовляв, там мені належать проценти. Вона спочатку зміряє вас таким поглядом, наче ви її тата зарізали, а потім скаже:

— Нема дрібних. Що я вам роджу 87 копійок?

Ви студент Одеського університету і стоїте в черзі за стипендією. Підходите, розписуєтесь у відомості, що одержали 279 крб. 60 коп., але одержуєте на руки лише 279 крб.

Проходять десятки інших студентів, але нікому з них не дають 60 коп.

— Нема дрібних!

Ви купуєте склянку води в одному з київських кіосків. З вас належить 5 коп. Подаєте карбованець, але продавець здачі не дає.

— Або пийте на всі, — пропонують вам, — або прийдете іншим разом. Нема дрібних.

Ви не факір, не фокусник і, звичайно, не рискнете випити 20 склянок газованої води. Хочеш не хочеш, а 95 коп. як у воду впали.

— Нема дрібних! — Ця фраза, як ластівка, легко злітає з уст і касирів кінотеатру «Комсомолець України» (та хіба тільки «Комсомольця України»?), і кондукторів харківського трамваю (хоч на боці висить повна торба п'ятаків і сороківок), і т. д., і т. п.

Чи не пора вивести на чисту воду любителів будувати дачі на чужу здачу? Чи не пора вдарити по них прямою наводкою з усіх стволів? Пора!

М. ФЕДЬКО

З ОРИГІНАЛОМ ЗГІДНО

Інспектор Жовтневого районного відділу народної освіти Станіславської області М. Смоляр в статті «Як ми виправляємо недоліки» запевняє читачів, що на засіданні райкому партії обговорювалося питання

> **«про хід ліквідації малописьменних та неписьменних серед дорослого населення».**

Статтю вміщено в районній газеті «Прапор Жовтня», яку підписує редактор Д. Гайдук.

* * *

Плисківський райвідділ сільського господарства (на Вінниччині) розіслав колгоспам району таке повідомлення за підписом заврайвідділу т. Сухого і головного агронома т. Стародуба:

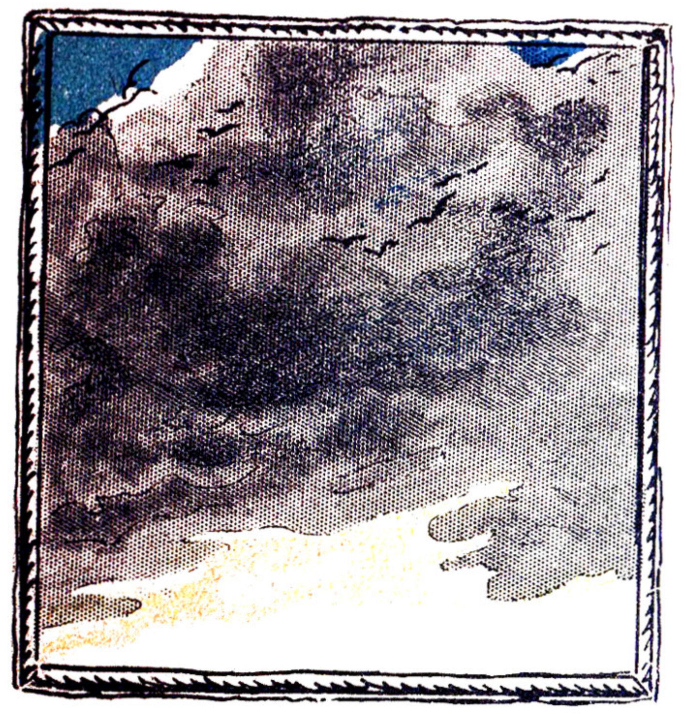
> «Для В/колгоспу через сільпо занаряжено на **симулірування** ц/буряка ниток 50 катушок, мило господарче 12 кгр....»

Не «симуліруйте», товариші! Беріться за граматику.

ІНДУСТРІАЛЬНІ МОТИВИ

у творчості художника Ничипора Невиходьзхати

Мал. Л. Каплана

Небо над Кривим Рогом.

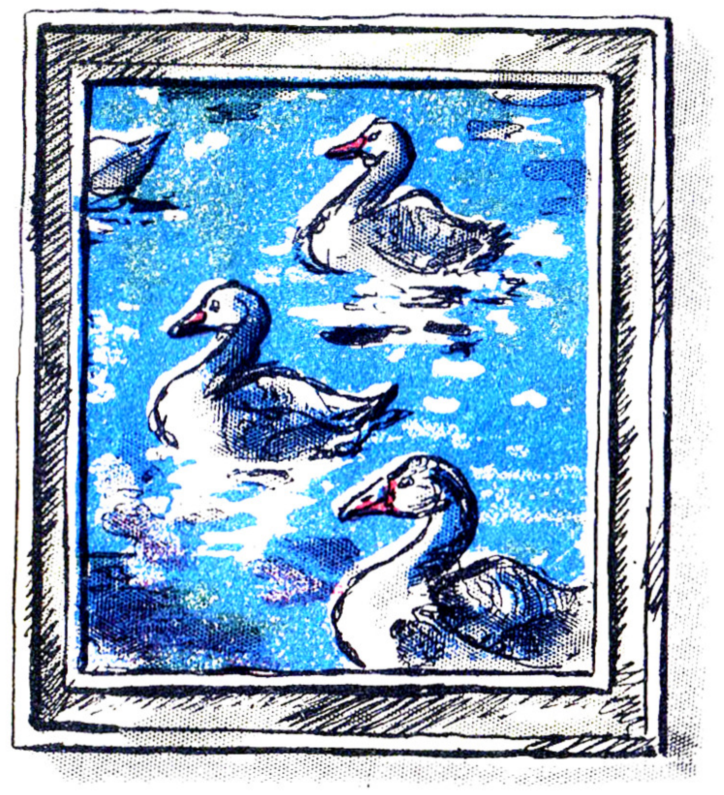
Риба, виведена в ставку шахти 3-біс.

Дорога на Краматорськ.

Букет дівчини-ливарниці.

Гуси птахоферми Н-ського заводу.

БІ-БІ-СІ

Радіохвилюється
Ефірний океан.
В океані плаває
Лондонський туман.

Хоч його й не бачимо,
Знаємо ж усі:
Той туман пускає нам
В очі «БІ-БІ-СІ» *).

Віталій ЯРОШ

***) Пояснить по-простому**
Хочеться мені:
Лондонська це фабрика
Радіобрехні.

В. Я.

●

Іноземний гумор

В СУДІ

Суддя. — Як ви насмілились не заплатити за обід та ще й вкрасти виделку, ніж та ложку?

Обвинувачений. — Шановний суддя, я хотів їх продати і заплатити за обід.

ПРОГРЕС

Двоє індусів зустрілися й розговорились:

— Чув, Англія починає посилено писати про нашу свободу?

— Та що ти, на чому?

— На папері.

— Ну, слава богу, це величезний прогрес, а то вона переважно писала на нашій шкірі.

СКРОМНИЙ ЧОЛОВІК

— Що ти кажеш дружині, коли кожного разу пізно повертаєшся додому?

— Говорю скромно: добрий вечір!

— І нічого більше?

— Решту вона сама договорює.

Міняю агронома на автомашину

— Алло! Ви питали Арбузинку? Арбузинка слухає!

Знімаю трубку. Чую два голоси про щось сперечаються. Один — тенорком звідкілясь здалеку, другий — баритоном з Арбузинки.

— У нас нема агронома, — кричить тенор.

— А у нас нема автомашини, — відповідає баритон.

— Ви забрали нашого агронома, — добивається тенор.

— А у нас нема автомашини, — гримає баритон.

— Верніть агронома! — благає тенор.

— Дайте автомашину! — наполягає баритон.

— Нема у нас машини, — каже тенор.

— То й не буде агронома, закінчує баритон.

Пізніше я довідався, що тенор належав директору Костянтинівської МТС тов. Панфилову, а баритон головному агроному районного відділу сільського господарства тов. Сливку.

Відділ забрав до себе в апарат головного агронома МТС тов. Струлецького і поставив ультиматум — дасте автомашину, повернемо агронома. Не дасте — обходьтесь без агронома. Вже котрий місяць тягнеться суперечка. І ніхто не покладе їй край. Ні райвиконком, ні райком партії. А вже час!

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

Арбузинка, Миколаївської області.

ЕПІГРАМИ

Агата Турчинська

У мене що не речення,
То й поетичне клечення.
Сповняю вірші стрічками,
Смерічками, Марічками.
Чи може я приречена,
Що так я засмеречена?

Марія Познанська

Критику-розбійнику, що ти наробив,
Нащо ти в статті своїй автора побив?
Як тобі не соромно—він слабує й так.
Бити всіх голоблею, знаю, ти мастак.
Як тобі не соромно меншенького бить,
Більше ж він не буде критики
любить.

Дмитро БІЛОУС

Перша корова

У нашому місті відкрилась промартіль «Харчовик». Після урочистого засідання було зарізано першу корову.

Здерли шкуру, викинули некондиційне нутро, відрубали ноги на холодець, скинули нормальний процент на відходи й запустили у виробництво.

— Запускать — запускайте, — сказав голова артілі товариш Альфа, — тільки не забудьте Панасові Петровичу пару кілограмів підкинути. Вгодованість корови вищесередня — покриємо дефіцит за рахунок жирових відкладів. Васю, відбатуй два кілограми в газетку.

Молодий блакитноокий різник Василь Рубчик тріпнув кучерявим чубом, махнув сокирою, і шматок лопатки з мозковою кісткою відскочив ліворуч.

— Пробачте, — втрутився бухгалтер, — моє діло маленьке, але забувати Петра Івановича — гріх. Він у нашому місті робить фінансову погоду.

— Уважимо й його, — сказав товариш Альфа. — Ану, Василь, зметикуй пару кіло з грубшого краю для Петра Івановича.

— А Прокопа Прокоповича забули?—подав голос заготувач.—Він же обіцяв нам цементу.

— А Захара Лукича!..

— А Павла Павловича!

— А...

І відрубали по шматку м'яса першому, другому, третьому й ...надцятому.

Тут подзвонив по телефону Сидір Тихонович.

— Я чув, у вас коровчина приставилась. Так ви не відмовте...

— Аллах з ним, Васю, не відмов два кіло. Краще передати, ніж недодати.

Сокира свиснула у повітрі і вп'ялася в колоду.

— Корова вже закінчилась, — сказав, зітхнувши, Вася Рубчик.

— Тоді ось що, Васю, — вирішив голова. — Розберись у туші і відрегулюй.

Вася Рубчик тріпнув спітнілим чубом і почав прикидати на-око порубану корову, щоб викраяти дещо для Сидора Тихоновича. Проте, як виявив Вася, в розробленій туші невистачало багато цінних деталей.

— Корова розкомплектована, — сказав Вася Рубчик. — Порушено нормальну симетрію органів.

— Цілком слушно, — погодився Альфа, — норму відходів перевиконали. Доведеться переписати акт.

Переписали.

Там, де було зазначено: вгодованість «вищесередня», написали «нижчесередня», слово «корова» замінили словом «теля». Але й це не допомогло.

Члени комісії замислились. «Даси — погано, не даси — ще гірше».

— От коли б знайти чудотворця, який нагодував би двома кілограмами усіх Сидорів Тихоновичів, тоді і споживачеві дещо перепало, — замріяно сказав Альфа.

— Давайте! З любові до споживача я спробую виконати цю чудотворну місію! — сказав Вася Рубчик, ліпнувши своїм непокірним кучерявим чубом.

Загорнув Вася два кілограми м'яса й вийшов на вулицю.

Спершу він прийшов до Панаса Петровича. В кабінеті саме відбувалася якась нарада. Вася мовчки розгорнув перед головою пакунок і хотів уже навшпиньках вийти з кабінета.

— Стій! — гукнув Панас Петрович, — що це за м'ясо?!..

Вася Рубчик повернувся !, схилившись до вуха голови, голосно сказав театральним шепотом:

— Це вам, Панасе Петровичу, від товариша Альфи, так би мовити, добровільно-примусовий подаруночок. Їжте за рахунок споживача на здоров'ячко.

— Геть звідси! — заволав Панас Петрович, полотніючи...— Скажіть вашому Альфі, що за цю корову я з нього персональну шкуру спущу!

Вася Рубчик похапцем вискочив у коридор, загортаючи на ходу два кілограми м'яса.

— Одного вже зауважив!—сказав він.—Зараз ощасливлю другого. — І подався до Сидора Тихоновича.

Той саме щось планував з своїми плановиками. Вася тріпнув кучерявим чубом і ефектним жестом кинув пакунок на перспективний план.

— Заберіть! — заверещав Сидір Тихонович, хапаючи пакунок. Але, помацавши його, він змінив тон і лагідно запитав:

— Це — м'ясце.

— Воно! — відповів Вася Рубчик, — вищий сорт. Крадене!

— Що?!..

— Нічого особливого. Ми сьогодні корівку розпотрощили. Залишили споживачеві тільки ріжки та ніжки, а там м'ясце!..

Сидір Тихонович почервонів, і брови його підстрибнули вгору знаками оклику.

— Не турбуйтесь! — заспокоїв його Вася Рубчик, — ніхто не догадається... В нас усе шито-крито.

— Заберіть цю гидоту! — прохрипів Сидір Тихонович, — і скажіть Альфі, що я вегетаріанець!.. Ідіть!

Вася Рубчик сунув пакунок під пахву і пішов далі. А правління промартілі «Харчовик» з усіх боків бомбардували по телефону голоси різного тембру і ступеню роздратування.

Над вечір стомлений, але щасливий, повернувся Вася до своєї артілі.

У розробному цеху над пильно змонтованою тушею корови схилились співробітники і ревізори.

Вася Рубчик кинув пакунок на стіл і весело підморгнув ревізорам:

— Завдання виконано: нагодував високошановних і ще два кіло залишилось.

— Ось воно! — вигукнув товариш Альфа, хапаючи пакунок. — Це саме той шматок м'яса, якого невистачало до повного укомплектування корови!

Корова виявилась цілком комплектна з усіма її внутрішніми органами і кінцівками.

Корова була запущена у виробництво.

...Після роботи товариш Альфа викликав Рубчика у свій кабінет і, дивлячись у Василеві блакитні очі ніжним поглядом удава, прошепотів:

— Навіщо ти підклав мені свиню?

— Свиня — це дрібниця, порівнюючи з нашою коровою, — посміхнувся Вася. — Головне — жодних витрат: варто лише назвати речі своїм ім'ям, і кожен зразу ж поспішає стати вегетаріанцем.

— Ти знаєш, як це зветься? — підвищив голос Альфа.

— Давайте. давайте! — підбадьорював Вася. — Називайте речі своїми іменами!

Товариш Альфа завмер з напіввідкритим ротом. Там застряло слово, якого Вася не почув. Тоді він сказав:

— Не старайтесь, товаришу Альфа, бо нічого не скажете... І не бійтесь. Декого я вже провчив. І вас разом з ним. Можете спокійно різати другу корову. Споживач буде вам дуже вдячний.

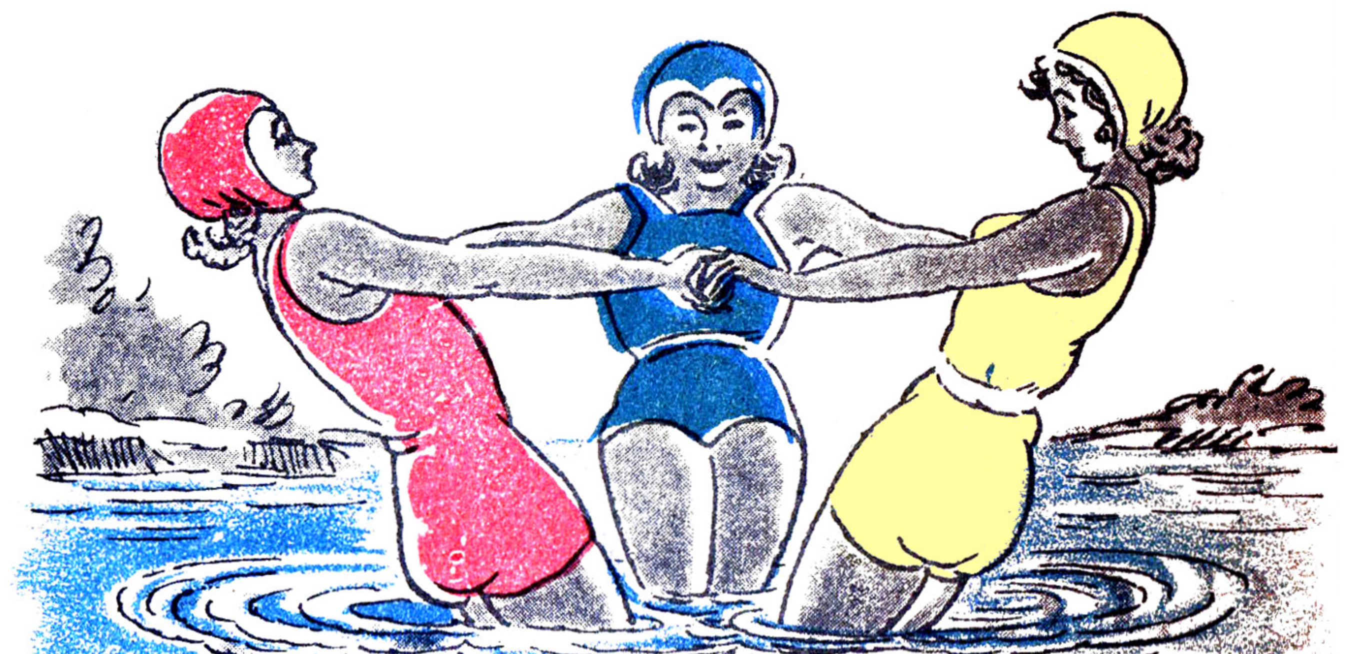
Відтоді й працівники «Харчовика» перетворилися на твердокам'яних вегетаріанців, і, навіть, майстер цеху фруктових вод захворів на водобоязкість.

Ось як воно буває!

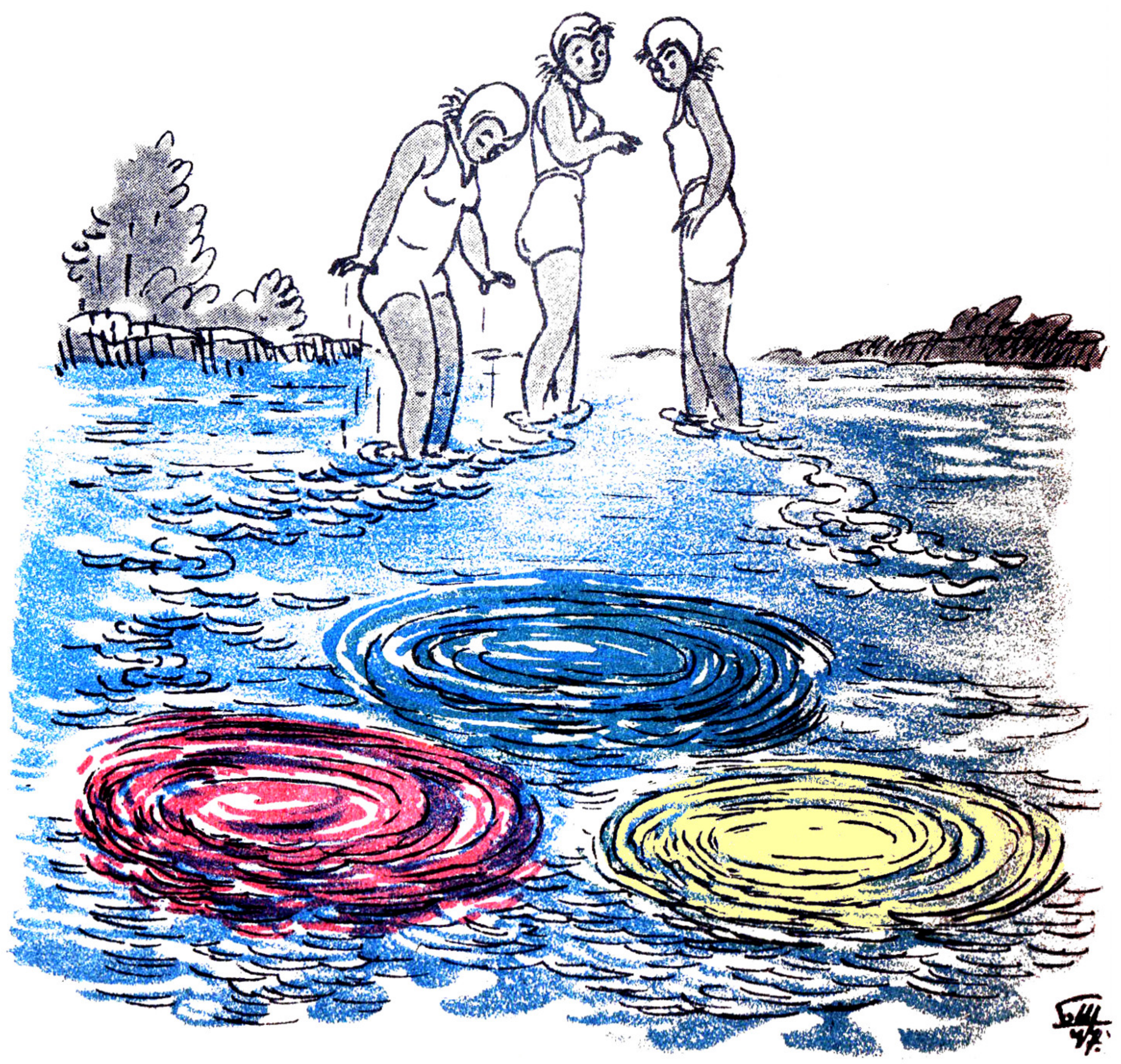
Петро ЛУБЕНСЬКИЙ

ТРОЄ В НОВИХ КУПАЛЬНИХ КОСТЮМАХ

Мал. Бе-Ша

або ще раз

про якість продукції.

Карась у сметані

Був у нашому селі ставок. Водилися в ньому і лини, і коропи. Та найбільше славився став карасями. Село виловлювало з того ставу не одну сотню пудів добрячої риби. Було чим і дітей годувати, і приїжджу людину пригостити, і до міста на базар вивезти. Колгосп мав від ставу чималий прибуток. Мабуть, тому й звалось наше село Рибним.

Про Рибне знали не тільки в районі, а й в столиці. Влітку сюди приїздили дачники, побували тут і артисти, і художники, і навіть кандидати наук. А директор столичного кінотеатру тов. Прокатов так полюбив це місце, що приїздив сюди з дружиною щороку. Дачники смажили над ставом карасів, поправлялися на смачних коропах і линах і, повертаючись до міста, розповідали знайомим про село Рибне, про його чудовий став. Директор столичного кінотеатру тов. Прокатов прилюдно заявив, що такого красивого ставу, таких коропів він не бачив ні в одній кінокартині. Село знало ту високу оцінку і пишалося нею.

І раптом весною ставка не стало.

Стара гребля не витримала натиску весняної поводі, і всі карасі, коропи, лини шугонули кудись униз за водою. Може й пожалкували в колгоспі за ставом, та пізно.

Обсіявшись, Каштанюк почав збиратись до Києва в якихсь справах.

Знаючи, що в столиці не завжди дістанеш місце в готелі, Каштанюк завчасно написав директорові кінотеатру листа, чи не можна, мовляв, у нього спинитись на якийсь день. (Подружжя Прокатових, коли приїздило в Рибне, жило в Каштанюковій хаті).

Директор кінотеатру ввічливо відповів, що хоч у нього, мовляв, квартира і невелика, але такому дорогому гостеві місце завжди знайдеться. Між іншим запитував, як там почувають себе карасі в ставку і натякав, що було б непогано, якби Карпо Іванович прихопив з собою якийсь кілограм.

Приїхавши до Києва, перш ніж піти на квартиру до директора кінотеатру, він пройшовся на базар і купив 3 кілограми свіжої риби. Карасів не було, знайшов лини. Заплатив щось більше сотні карбованців.

— Ти ба, яка ціна стоїть на рибу! Та хоч би ж лини, як лини, а то якісь бубирці! Не те, що в нашому ставку! Чого доброго, подумають, що привіз якісь перебірки, — міркував Каштанюк, ідучи на квартиру директора кінотеатру.

У Прокатових Каштанюка зустріли досить привітно. Лини одразу ж з портфеля голови колгоспу потрапили на сковорідку. Столичні знайомі без кінця вихваляли рибу.

— Такої, як у вас, ніде нема, — лестила гостеві господарка.

Каштанюк мовчав.

— А я про ваш став розказував на кіностудії, — закусуючи гаряченьким линком, говорив Прокатов, — радив їм провадити у вас зйомку картини. Тепер ваш став потрапить на екран. Уславитесь на весь світ.

— Ах, які лини! — невгамовувалась дружина. — Ти знаєш, Юрчику, Карп Іванович привіз їх зовсім живими!

— Як це ви їх змогли — живими?

— А ми... у бочках сюди переправили, — почав вибріхуватись Каштанюк.

— У бочках!? Це чудово!

Відчувши намір Прокатових попросити ще риби, Каштанюк запобігливо додав:

— Уже продали... Всі лини продали. Зостались самі карасі.—І в ту ж мить ледве не вилаявсь. Згадав, що дружина Прокатова саме і просила в листі карасів. Та вже пізно.

— Карасі? Це чудово!

— Моя Тоня любить карасі понад усе! Вона їх так чудово готує...

— В сметані... Принесіть, я завтра вас почастую.

Каштанюк наче щось проковтнув. Та що поробиш. Сказати правду про став вже було ніяк.

Наступного дня бідний голова колгоспу знову пішов на базар. Йому пощастило: якийсь колгосп вивіз, мабуть, з тонну свіжих карасів. Каштанюк аж зрадів. Добрі карасі! Завбільшки в долоню! Отакі були і в його ставку. Взяв аж п'ять кіло.

— Та майте ж совість, не беріть так дорого! — простогнав, відраховуючи 300 карбованців.

— Добрий товар, добрі й гроші, — спокійно відповів колгоспник.

— Звідки ви їх привезли? — поцікавивсь Каштанюк.

— З Сорочого Броду...

— Що? — Каштанюк аж підскочив. — З Сорочого Броду? Це ж біля самого Рибного! А де ж ви їх взяли? У вас же в ставку були одні жаби?

— Були жаби, правда... Та наші сусіди, що вище живуть, спасибі їм, ставок свій спустили. Риба вся до нас перейшла. Тепер в нашому селі рибне хазяйство — ого-го-го!

Каштанюк аж зблід, але не подав і знаку, що він з Рибного та ще й сам голова.

Поніс карасі, дорогою підраховуючи свої ресурси. Вони дуже зменшились від цих відвідувань базару, а йому ще треба жити в Києві днів три.

— Може б перейти до готелю? Було б дешевше!

Та якось незручно, що люди скажуть?

Дружина директора кінотеатру справді уміла приготувати рибу смачно. Карасі вийшли на славу.

— Ну, як вам карасі?

— Чудові, — буркнув Каштанюк, потерпаючи, якби господарка не попросила ще риби.

— Так приготувати, як це робить моя Тоня, ніхто не вміє. Ти б почастувала Карпа Івановича фаршированою щукою.

— Щук у ставку нема... У нас... культурне рибне хазяйство, — поспішив вставити Каштанюк, — а карасі я вже здав у Рибтрест. Зосталося трохи линів, та й ті такі сухі та колючі...

— Лини? Та ще ж... Тоню, ти скажи Карпу Івановичу, хай принесе кілька линів, приготуєш нашому дорогому гостеві на дорогу, в томаті.

— Ні, ні, спасибі, я в дорозі нічого не їм! Не маю апетиту.

— Нічого, повезете дружині. Вона так любила рибу, яку готувала моя Тоня.

— Для вас — з радістю, — промовила, усміхаючись, Тоня.

Каштанюка кинуло в піт. Він проклинав у душі цю поїздку і своїх ввічливих знайомих, хоч знав, що вони нічим йому не завинили, а навпаки — дуже ввічливо його прийняли. Десь з глибини підіймалась одна настирлива думка: був би став, не трапилось би з ним цього конфузу.

Довелося піти знову на базар за линами.

Того ж дня Каштанюк виїхав. Сидів на другій полиці безплацкартного вагона і вираховував, скільки вторгували сусіди з Сорочого Броду за його рибу.

— Іроди, — думав, — мабуть, карбованців по п'ять припишуть собі на трудодень.

Особливо його обурювали ті карасі в сметані. Довелося заплатити таку сумищу, по суті, за свою ж рибу.

Юрій МОКРІЄВ

НА ЕКЗАМЕНІ

Мал. І. Гомоляки

— Дивись, квиток витягнув про райони вічної мерзлоти, а самого в жар кинуло!..

ДИВНИЙ ЗБІГ

Мал. О. Козюренка

Перед нами дві газети за одне число. Перша зветься «Литературная газета». Вона виходить у Москві. Друга зветься «Більшовицька зброя». Вона виходить у Сумах. В обох газетах надруковані статті про В. В. Маяковського. В «Литературной газете»: стаття С. Трегуба — «Сила поэта», в «Більшовицькій зброї»: стаття В. Панасенка — «Великий поет». Коли вірити прислів'ю, то думки великих людей збігаються. Тут же збігаються не тільки думки, а й цілі речення. Наприклад:

С. Трегуб	В. Панасенко
...своими стихами мобилизовывал сознание и волю народа для борьбы и победы (4 колонка).	Своїми віршами поет мобілізовував свідомість, працю, волю народу для боротьби й перемоги. (1 колонка).
Он помогал очищать общество от грязи капиталистических пережитков и потому с гордостью называл себя «ассенизатором» и «водовозом».	Поетичне слово стало для нього революційною справою. Він енергійно допомагав очищати суспільство від бруду капіталістичних пережитків і тому без вагань навіть з гордістю, називав себе «асенізатором» і «водовозом». (2 колонка).
Поэтическое слово стало для него революционным делом (1 колонка).	В живій формі мистецтва подана поетом дійсність нашої країни, її великі справи, її щоденний побут. (4 колонка).
В живые формы искусства облекал он действительность своей страны, ее великие дела, ее повседневный быт. (2 колонка).	Він ішов у ногу з часом, він жив не на «подножном корму» подій, а випереджував їх, відкривав ту приховану перспективу. (4 колонка).
Он шагал в ногу с временем, но жил не на «подножном корму» дня и факта, а обгонял их, открывал скрытую перспективу. (5 колонка).	І зараз він продовжує розмовляти з нами, як живий з живими. (5 колонка).
Он продолжает разговаривать с нами, как живой с живыми. (4 колонка).	

Щоб усе було ясно, проставимо дати виходу обох газет: «Литературная газета» з статтею С. Трегуба вийшла 13 квітня 1946 року, а газета «Більшовицька зброя» з статтею В. Панасенка вийшла 13 квітня 1947 року.

Якщо звернути увагу, що він написав свою статтю ще рік тому, а то можна допустити і грішним ділом подумати, що він списав її у В. Панасенка.

Маяковський сказав:
Радіє —
чуже
прийшлось в акурат.
Це звичайна
крадіжка й розтрата

Ну, просто, як про В. Панасенка сказано.

— Рятуйте, ріжуть!..

Київ Перцю

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Допоможи нашому агентові по заготівлях т. Кудельському вийти із скрутного становища. А то завдала собі людина зайвого клопоту й тепер не знає, що робити.

Бажаючи наблизити молокоздавців до заготівельного апарату, т. Кудельський ущільнив свою житлоплощу й відкрив молокоприймальний пункт на власній квартирі. Ну, й пішли неприємності. В квартирі тісно. Ніде розвернутись. Дружина на «приймальному пункті» над бідонами білизну сушить. А там, дивись, помилиться й заправить кашу не власним, а державним молоком. Раз помилилася, вдруге, а тепер уже звикла. З державного бідона, як з власного, молоко п'є й чоловіка частує. А т. Кудельський мучиться. Аж жалько людину. Треба допомогти йому вийти із скрутного становища.

П. СКОК

Слобода-Матійківська,
Барського району,
Вінницької області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Від імені директора Шосткинського хлібозаводу т. Куниці Федора Родіоновича, запрошуємо тебе до нього в гості на свинину й гусятину. Будуть: холодець, шинка, ковбаси всіх сортів, хрумкі вишкварки, кендюшок, сало в дві долоні завтовшки...

З справжнім директорським розмахом Федір Родіонович вигодував свого кабана й гусей на кормах допоміжного господарства заводу. Так що закуска буде жирна й поживна. Приїзди, не пошкодуєш!

Є. ПЕДАН, М. КИЧА

м. Шостка,
Сумської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Те, про віщо я тобі пишу, не новина. Ти вже сам у № 6 писав, як Житомирська облспоживспілка надіслала радіоприймачі в Овруч, а батареї до них у Народичі. Овручанам повезло. Вони, кінець-кінцем, одержать свої батареї з Народичів і слухатимуть радіопередачі. Нам же явно не везе. Чернігівська облспоживспілка надіслала в Новгород-Сіверський район приймачі, а батареї до них нікуди не заслала, бо батарей немає. Облспоживспілка розсилає на місця некомплектні приймачі. Вони годяться не для прийому радіостанцій, а лише для передачі на твоїх сторінках факту зворушливої уваги Чернігівської облспоживспілки до культурних потреб села. Покладаю надію, що цю передачу ти з успіхом відтранслюєш у Чернігів, і в нас, нарешті, з'являться батареї до радіоприймачів.

Є. КОКТА

«ПЕРЕЦЬ» ДОПОМІГ

У «Перці» № 4 було вміщено листа про хуліганський вчинок Владеєва — директора Сквирського Будинку культури

Секретар Сквирського РК КП(б)У тов. Тюзнєв повідомив редакцію, що Владеєва знято з роботи і на нього накладено суворе партійне стягнення.

* * *

До редакції надійшов лист про зловживання в колгоспі ім. Леніна Обухівського району (Київщина).

За повідомленням прокурора Київської області т. Ардеріхіна, колишній голова колгоспу І. Д. Валовий притягнутий до судової відповідальності.

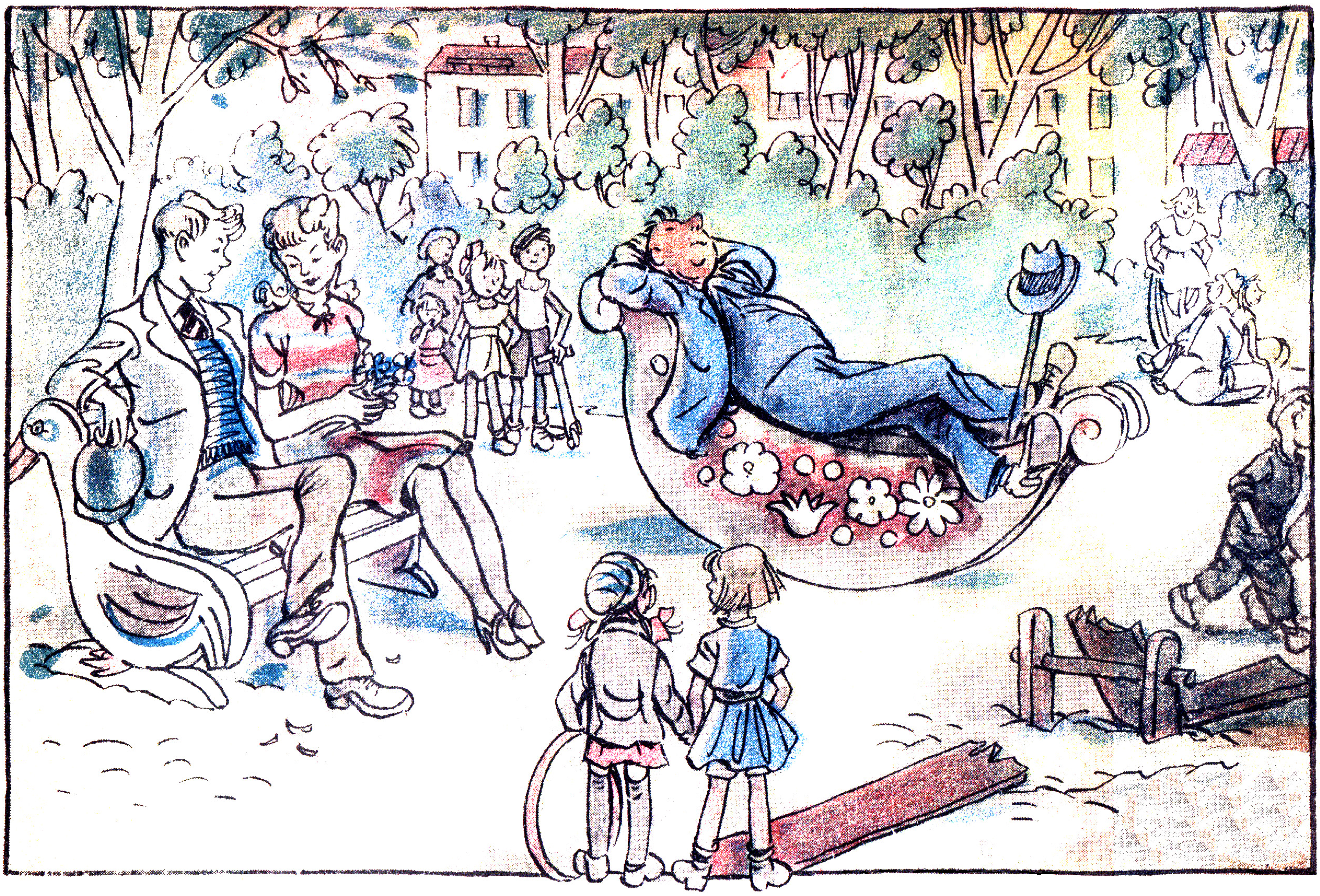
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Михалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (116) (на укр. языке). Підписано до друку 23.V. — 1947 р. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк.

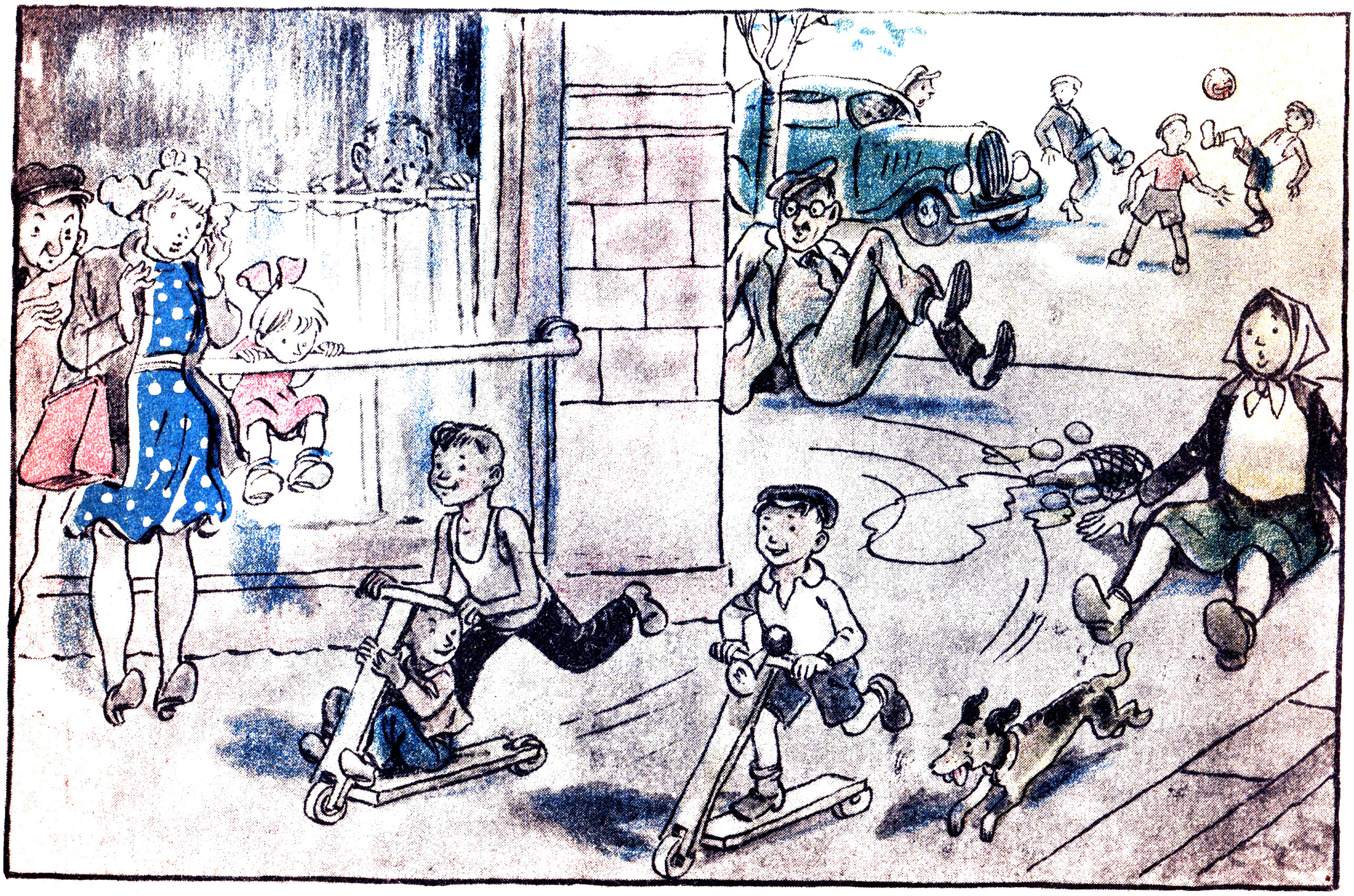
БФ 02056 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1594. Тираж 50.000.

Мал. В. Гливенка

ДОРОСЛИМ ПРО ДІТЕЙ

Коли дорослі заважають дітям,

діти заважають дорослим.